

Hans Tausens prædiken juledag

Taler

Hans Tausen
Biskop og luthersk reformator

Sted

Nikolaj Kirke

Omstændigheder

Hans Tausens originale prædiken på datidens dansk er gengivet her efterfulgt af en forkortet udgave i et mere moderne, nutidigt dansk.

Prædikentekster

Brevet til Hebræerne, kapitel 1
Lukasevangeliets, kapitel 2, vers 1
Esajas Bog, kapitel 9, vers 5

Juledag, epistelen skriffuer apostelen til de Hebreer Cap. I

Efterdi att Gud hadde j fordom tyd offte oc mågelunde tald til forfædrene med Propheter/haffuer han nu j dette siste dagetald til oss wed sønnen/huilke han haffuer satt til en arffuing offuer alle ting / wed huilcken han oc haffuer berid all werden. Huilcken effterdi han er hanss herligheds skjøn oc hanss werelses ieffnlige / oc bær alle ting med sitt weldige ord / Ochaffuer wdrenset synden j oss wed seg sielff, seg hafuer da sat wed den høgre Maiestats side op j høyelsen. Oc er bleffuen saa meget ypperligre naffn / som han haffuer erffuet offuer dennom. Thie til huilcken aff Englene haffuer han noger tyd sagt. Du æst mjn søn / i dag føde ieg deg.

I Gud hadde lenge giffuet sin Kiærlighed emod denne werde til kende/ oc synderlig emod iøderne / att han saa idelig wdsende sine Propheter/ oc wed dennom kundgiorde sin mening saa mangelunde / wdi mørke figurer/ fiundlige aabenbarlige/ oc klare wdtrykte ord.

II Siden gjorde Gud end større welgierning / att han sende hüd sin egen søn/ en fand Gud/ wed hwilcken han hadde skabt alle ting/ oc gjorde hannom til ett menneske / off j alle maade (do wden synd) lig/ saa som han før wor Gud aldels lig.

III Oc det stede y de siste dage/ att wy endelig wdi hannom skulde lære oc wide Guds sind og wilie/ oc ey fortrøffue effter nogen anden/ der offskulde føre wdi rette weye/ som iøderne endnu sast fortrøffue.

IIII Saa er da wor Christus ide alene offuer Propheter oc alle menniske/ men ocsaa offuer alle Engle / som scrifften wdwiser / ocsaa hanss eget naffn / at were menniskene en god Gud / til ewig forløsning.

Euangelium scriffuer S. Lucas Euanglista Capit. II.

Keyser Augustus lod wdgaa en befaling / att alt iorderigskulde bescriffues Oc den samme bescriffuelse bleff den Første / der Cirenus wor Lådsherre vdi Syria/ oc alle mand foerbeden att lade seg bescriffue/ huer til sin stad. Der eryste Joseph oc op aff Galilea wdaff den stad Nazareth/ indi Jødeland til den Dauids stad/ som heder Bethlehem/ fordi han wor aff Dauids hwss oc slect/ att lade seg bescriffue/ med Maria som wor hannom en troloffuet hustru / som da ridde til barsel.

Da gaff det seg saa / som de wore der/ kom hennes tyd/ att hun skulde føde. De hun fødte sin førstborne søn / oc swøbte hannom y klude / oc lagde hannom nedder y en krybbe / for de hadde icke andet rom wdi herberget. Oc der wore Herrens Engel trodde fram for dennom/ oc Herrens herlige klarhed omblinckrede dennom / oc de bleffue ganske saare redde. Oc Engele sagde til dennom / Lader eder icke forfæres / thÿ see ieg giædelig forkynder eder en stor glæde / som skal weyerdares det menigefolk / fordi eder er i dag fød en frelsere / som er den Herre Christus wdi en Dauids stad. Oc dette skulle y haffue for ett tegen/ at y skulde finde et spæt barn swøbt y klude /oc lagt y en krubbe. Oc strar wor derhof Engelen en stor haab aff det himmelske herskaff herskaff / de loffuede Gud oc sagde / ære wære Gud op y høyselsen / oc fred paa paa iorde / oc menneskiene en god behagelighed.

Denne statskriffuelse haffuer for denne tyd icke werit wonlig oc giengse wdi Jødelåd / for Jøderne pleyede alltyd / siden de wore wu / komne aff Ægypten / att were ett frÿtt folk / oc wore won at haffue deres egen rettere oc Konge wdaff deres eget blod. Nu hadde de nyligen mødt den frihed/ saa att Romenerne hadde offnerweldet dennom / oc wundet dennom land oc rige fraa / Derfor lod

nu Augustus / den anden Romerske Keyser / tilbyde / oc gaff befaluing wd / att man skulde lade beskriffue alle lod oc riger / som kende seg de Romere at were wndergiffne / oc achtede saa att tage en aarlig skat aff alle effter hwer mands formue. Oc lige paa den samme tÿd / som iøderne saa ligge allermeest vnderwongde aff hedningene / oc ere nu bleffne til idele trælle oc vfrige tiænere / saaa kommer deres forluffuede Christus/ oc alles wor forløser/ oc lader seg føde ett menneske wdaff samme trelle / ÿ armon oc fattigdom / oc beregner der med sitt aandelige rige / huilcket han kommer at wille opbygge med en ewig forløsning oc en aandelig frihed wdi alle retfindige iøder oc sande Guds wdwolde / saa att dennom skal saaledes rundeligen weyerlegges den deres wdwortes trældom og legomlige modgág.

Huilken Gud ocsaa tager her / oc bruger for ett middel til denne hellige fødsel / hwad skulle ellers haffue kommet den hellige moder wdi sin yderste tÿd fraa hwss heden til Bethlehem/ der som Christus skulde io fødes / effter propheti ens lydelse Michee.v.

Oc dette er sagen / hui Lucas saa merkelige forklarer om det werdslige regiment / huorledis det da stod for iøderne. De hadde en fast prophet? Wdaff den hellige patriarch Jacob Den XLIX. At den kongelige spÿr oc myndige regiment skulde icke wendes dennø plat fraa/ før end Silo hÿn rette Messias konte. Saa wor der oc meningen / att wed den tÿd skulde oc ophøre deres regiment / saa at de skulde hwerke beholde kogerige/ eller lenger haffue koger aff Juda. Nu saa Lucas oc fornam det wel/ der han screff denne historie / at iøderne nødte wilde tage tro ned paa Jesuim / ehwor weldig hahadde bewist seg ÿ ord oc gierninger / att de ey dog wilde tage hanom for den Silo / der Jacob hadde tald om oc de framfarne fædre lenge hadde lid effter.

Men bidde fast (som de endnu gjøre) effter saadan en/ som motte komme med ett større siun/ end denne hadde paa seg, Saa kommer nu Lucas her / oc tuinger dennom haardeligen / oc bewiser det kraffteligen / att tiden er kommen / de mue lede effter personen / han maa bewise seg sielff hwo han er / hwer maa see for øyne / att iøderne ere vndertrykte / den Romerske Keyser er bleffuen deres weldige herre / de kunde ey sielff andet sige/ thie han raader oc regerer offuer dennom/ skatter oc plagger dennom / lige som hannom sielff løfter.

Oc end det meer er / der maa ey nogen aff deres eget folk bliffue betroet til att were en vnderhøwitzmand ÿ landet / Men Cirenus (siger Lucas) wor

Landsherre paa den tyd / y Syria en hedning saa wel som Keyser Augustus. Nu wor iødeland en part aff det rige Syria lige som Siælens eller Gutland kan regnes vnder Danmarks torne. Der de wore wdi det Babiloniske fengsel vnder Caldeerne / da hadde de end her oc der mange ypperlige høwihmend aff deres egne / der wore Jechonias/Torobabe Mardocheus / Daniel etc. De hadde ec Propheter de der loffuede denom att komme wdi deres stat igien/ som wore Jeremias / Ezichiel/ Daniel/ Hageus oc Zacharias. Nu hadde Malachics weret deres siste Prophete/ saa att de hwereke hadde / oc ey denno loffuedes ar de skulde saa flere/ at de wel motte haffue taget der paa med hender/ att Messias enthen workommen / eller skulde io icke lenge roffue/ effterdi det hadde nu staa med dennom wed XXX. aar langt / oc rodes plat ingen boed paa (men bleff io lengers oc werre.

Da reyste Joseph oc op aff Galilea med Maria sin troloffuede hustru etc.

Endog desse Jesu forelderne wore maadelige rige/ aff føye stat/ oc lidet affholdne for verden / da wore de dog meget gudfrøchtige/ ærlige oc bode Gud oc menniske lydige for. Oc synderlig wor det en stor dygd aff denne ærlige Jomffru Maria/ at hun ridde saa fremmerlig til barsel/ oc gik saa nær paa fallende fode/ oc hadde (maa skee) icke end mange de hun kunde befale huset/ hun stod dog op / oc gjorde sin kiære huss herre selskaff saa lang en wey/ emellom Nazareth oc Bethlehe/ oc wdi all den fremmede egn skiul sin høytilige Jofruelige ære/ oc bær den mening oc ræchte aff hwer/ at rede til barsel wed Joseph effter naturligt laab/ligeso en anden quinde. Ja endog hun wiste wel are den reyste kunde icke giøres wden stor vmage/ dog tager hun seg den gierne til / att hun maa were sin kiære hus bonde fylafftig/ oc werdsens høffdinge paa Guds wegne hørsom. Oc det indgaff henne den samme Helligaand/som lågtyd før hadde wed Propheten tald om denne Guds første Christo / oc alrede hadde berid hannom en hellig mandom y hennes Jomfrulig lyff / oc wilde nu lade gaa for seg/ som han hadde loffuet / at han Guds søn Christus skulde fødes wdi Bethlehem.

Da fødte hun sin førstefødde søn/ oc swøbte hannom y klude.

Dette er historien hworledes denne hellige fødsel er tilgaan/ Men hwo giffuer oss faa forstandigt oc saa optend ett hiærte / att wy henne mue werdelig nog

kunde befinde oc betrachte Ah Herre Gud / hwor enfoldig gjør han denne sin dyre oc ypperlige gierning her paa iorden/ den alle Engle holde saa ganske meget aff op y himmelen. Her kommer det vnge quinfock MARJA / en aff de ringeste borgerske y den hele by Nazareth/ med sin temmermand Joseph / hun achtet aff ingen / for ingen fornemer noget til de dyre skatt der hu haffuer med arfare hun tyer oc strille / hun holder icke saare meget aff seg sielff derfor / men achter seg for den allerringeste / Her wandrer hun den lange reyse med sin Joseph / endog man haffner stiød saare lidet om henne paa wæyen / der som hun wel hadde weret werd att føre paa idele guldwogne/ oc alle Fruer og jomfruer (som leffde saa kræselig) hadde weret hennes byløberske oc giord henne tiænste. Hei saa aldels vligelig gaar det til/ Saadanne werdsens børn sidde høyt oc lade seg tiæne/ Men denne Guds benedide moder Maria gaar (maaske) til foeds wdi kuld og frost med ett plæt quinneliff.

Ja der de hadde nu eend reysen/ oc wore komme til herberg indi Bethlehem/ See hwor saare achter man dennom/ gode kammere stode alt luchte indtil de komme / der siuntes att haffue pongen fuld / Men Josephs læder wjysde wel wd/ hwor han skulde bliffue med siin hustru / stolden wor dennom god nog / der motte de ligge wdi stank oc stidne straa(wdi kulden med de vskillige creaturer der hÿne store hansser de største Guds fiende sidde øffuerst til bords wdi ypperlige mag/æde/drike oc slapantpe / oc haffue alt det deres syndige legom begierer. Men hwo renker noget paa Maria / denne onge barselsquinde / oc er hennes første / hun er her y fremmede land oc maa skee tenchte her mindst paa att hun oc ey forseet seg med det hun skulde paaholde / der ligger hun alene gode mø (som troligt er) y mørke / mit om natteyder/ haffuer huerken ild eller liys/ den medynk man haffuer naturligen / oc pleyer almindelig att bewise saadane / ehwor fattige eller fremmede de kunde were / fornam Maria inthet aff / den gode hustru y huset haffuer saa meget att tage waare / med fine rige drokne giefte / att hun kan icke faa stunde till att tenke eller tage waare paa henne / ey saa meget / at hun hadde seet en sinde til henne / weret hoff henne y sin barnefødsel/ taget hennes barn / oc lagt det fraa henne / eller oc taft nogle gamle klude til henne / att swøbe sitt barn wdi.

Men Maria motte alt tage hwad hun hadde sielff/ icke Josephs hose (som de liuffue henne paa y aken) men howeklæde eller forklæde / eller hwad hun ellers kunde plondre sammen / maaskee/ det hun icke altho wel funde ombaaret. Der swøbte hun hannom sielff / sielff lagde hun hanom neder / oc huerken trow eller wugge eller noget andet hun kunde faa / der hun kunde maglig bruge det

salige barn til tjänste Men en krybbe fand hun der y stolden for jeg / der lagde hun hannom wdi. Oc hwad vmage henne der gaffs / bode aff barnet / oc hennes ege naturlig skrøbelighed / det kan ma wel rencke / thie endog hun wor sandelig welsignet for andre / is alle andre quinde / da wor hun dog nylig bleffuen en barnemoder / oc en moder til saadant et barn / som wilde bode y sin fødsel oc alle sine wilkor were andre menniske lyg / Oc hun dog hadde ingen tiænkte / wden hwad tiænkte Joseph sømide / oc han kunde giøre henne.

O blindhed offuer all blindhed / O hwad en bister mørck maa paa den tyd haffue weret offuer Bethlehem / att hun haffuer lyset hoss seg / oc kan icke seet. O hwor giffuer Gud her med tilkende / hwor aldels han forachter denne praalende werden / att her maa ingen were saa werdig aff alle de mange forsuffede meniske y kiød oc blod / der maa giøre dette hellige Guds barn eller barnsens Moder den aller ringeste tjänste. See saa berøchter Christus denne werden / alt før end han kan siget med ord / at were wawittig oc blind y alle de ærende der Gud røre paa / Det er werdsens wýsdom oc klaaghed / frij wilie oc naturlige liýff / macht / krafft oc formue til noget det Gud dømer for got at were. Er a werden saa blind / Gud wil der offuer giøre henne end en større skant.

Till Høymesse. Der wore hiurder 'y den samme eghn / oc see Herrens Engel trodde frame etc.

Hør hwor S. Lucas praaler med dette stycke / See (sider han) See See / her skaltu formere ke noget sielsiunt / wille de werdslige saa gierne were wanwittige / oc y deres blindhed forachte Gud / han kan wel forachte dennom lige sammeledes wýse lucke øyne wed / oc wille icke see / dee lader Gud skine oc blincke for fattige wanwittige hiurder wde paa aaben marck.

Hwor sidder Gud høyt oc seer diybt / sin guddoms wýshed skiul han for hýne dynckelkaage oc sielsswise / bode y Hicrusalem Bethlehem oc andre stæder / bisper / prester oc leuiter/leniter? / scrifftklaage oc høye clerche / borgmester og raad / herrer og førster / med alt det der høyt er / oc noget anseendes for denne werden. Her gaa desse fattige paltue hiurder vde vnder aaben himmel / de skulle nu alene were den naade werde for alle andre. Maa man icke forfæles wed saadane græselige oc forferlige Guds løndome / att han saa haanlige forachter det som høyt er for déne werden / Oc kaager saa diybt neder til det som

nederligt oc lawt er / det som plat inthet siunes / saa haffuer han altyd giord saa giør han oc endnu / han sider offuer Cherubim / oc seer indi affgrunden / som propheten siger.

Lader eder icke forfære / thij see ieg forkynder eder en stor glæde.

Saa som Gud hadde offue tilforn / for endnu dette hellige barn er bleffuet fød wed seg sielff oc wed sine Himmelske sendebude adskillige maade forkyndet denne glædelige fødsel. Saa lader han oc nu siden den Himmelske Herre oc Konge er kommen y kiødet / oc ligger saa vkendelig / sin himmelske Engel were hans første Euangelist / som skal predicke den store himmelske naade / som er saa lønlig / oc ligger saa saare skiald / paa det att wy oc skulde end giøre noget for det hellige oc hederlige buds skyld / oc saa meget dess snarre tro det wy huercken see finde eller føle.

Oc fordi wy ere saa gantske wanwittige oc blinde / oc befengde med saa groff vforstandighed / y denne oc andre saadane Guds sager / att wy sidde y saa bistert mørck oc molm / att wy inthet kunde see her aff / der som man wilde end meget wise oss det.

Thie bewiser Guds off end større naade / oc giør saa offuerflødelig wel emod off / att han lader den himmelske Euange lift føre liyfet med seg / att see wed y saadan en bistert mørck nat. Ja for sin egen skyld førde Engelen icke liyset med seg / thie hanom skiner altyd en ewig dag foruden nogé nat / men hiur derne / som waagede om natten (siger Lucas) dennom ia dennom offuer oc omskinde Guds herlighed oc liysende klarhed. Det er den anden ære Gud giør desse hiurder.

Den tredje ære oc glæde giør Gud dennom / med de ord oc glædelige tiende han lader nu kundgiøre for dennó. Først betager han dennó den frøcht oc redsel dennom paakont / aff saadane vwanlige himmelske siun / som det oc wist er en inderlig indscreffuen nature y alle menniske / aff synden oc den syndige samwittighed off fyl at all wor nature frøchter for Gud / oc forfæles wed Guds nærwerelse / naar hun ellers den fornemmer / wore det ey wden med et ruskende oc rørende løw. Thie begynder denne himmelske predickere først der paa / werer icke redde / sider han / Jeg er icke kommen att forfære eder med at sige eder de tiende / der y skulle saa trøst oc mod aff att synden / døden / dieflen

/ med althet eder wor ræligt oc forfærligt / der skall nu alt sammen haffue en ende oc affgand. Wille ÿ a wide hueden det kommer: Oc hwem ÿ mue tacke derfor : Det er fordi.

Eder er i dag fød en frelsere. See wed denne skulle menniske nu vndgaa alt ont / oc bliffue Guds benedide børn / Menniske wore ÿ førstningen forsømelige oc sowe seg med alt deres kiøn ilde for / att de forsowe seg emod Guds ord oc bud / oc lydte den gamle tiende / a fortalte de den oprindelige act oc gynst de hadde hass Gud aff første skabning. See See / Ja see seg wist nu til / at de dwe nu bedre til att tage emod denne naade dennom paa ny tilbyrdes igien wdi denne deres forløser oc frelsere Christo / end de da dwede til att beholden / Ja her hører nu nøye tilseende til / fordømes det nu / da er her ingen ydermere raad eller redning.

O hwor er det off ett saligt Euangelium oc en vsielig glæde / at off maa staa saadan naa de tilsangs / att Gud wil formidle siin dom / oc lade naaden haffue rom / oc haffuer nu lat Gud bliffue ett helligt oc vskyldigt menniske / paa det att wÿ vhelliche oc skyldige motte worde med hánom hellige oc syndeløse Guds børn Oc att wÿ wdbredes / oc hwor vforskyldet hun off skal meddeles / da forkynder han den icke nogre saa iøder / eler iøderne alle / oc lader hedningene were der wden for / men det menige folck / iøder oc hedninge alle / Christus er alles wor skencke oc gaffue / ehwor onde oc vgudelige wÿ ere / da mue wÿ wdi hánom bliffue frelse oc frie / det wor hanss ærende hyd / att forløse syndige menniske.

Thie siger oc Engelen off / att han icke er for sin egen skyld hÿd kommen / men eder / eder er han fød/ som Jesaias Prophet for hannom hadde sagt Capit. IX Oss er fød ett barn / oc oss er giffuen en søn / ellers wore det oss til en føye glæde / att Jesus hadde bleffuet fød / det han hadde end weret meer end Christus / naar wÿ skulde inthet gaffn haffd der wdaff / Men her wdligger Euagelie krafft / att há er fød oss til gode oc glæde / der wdaff hétetroé sin trøst / at wÿ mue nyde hannom / som wort eget gods / att han hører oss til med althet wdi hannom er / att han er wor / oc wÿ ere hanss/ at han med sin rene oc hellige fødsel haffuer rensat wor vrene fødsel / Ja han med sitt retferdige leffnet oc dygdelige gierninger / oc sin endelige hellige død haffuer giord oss teckelige oc el behagelige for Gud / hwad heller wÿ leffue eller dø / att wÿ dode leffuende oc døde skulle høre hannom til. Oc her ligger den største macht paa att wÿ mue wide / ey alene hwad freed er / men hworfor det er freed / den tro som aff det

widskaff skabes wdi oss / er oc kadels med skiel en ret Christelige troo /
huilcken oss gjør til Christne / til Christi brødre oc fædre / oc til ewige Guds
børn med hannom / der som ellers det historiske widskaff hiolpe oss plat inthet
/ meer end det hielper de diesslene / de der best wide hworledes alting er tilgaad
her med / oc dennó ey skal der aff worde des bedre.

Endelig gjør Engelen Klart forskiel paa dette barn / giffuer hannom naffn oc
siger / att han er Christus en herre / Att de ey skulle lade seg fortørne eller
forarge aff den arme enfoldige personlighed oc vslige wilkor som hannom nu
fyller / de skulle wide / at der skiules noget andet vnder den forachtelige form /
end hwermand kan se / ehwor fattig en træl han siunes / han er dog en Herre /
saa som det skal med tyden lære seg sielff. Jcke er han helder nogen ringe
werdens herre / Men han er Christus en Konge / hwes rige skal were vendeligt /
som Propheterne hadde sagt. Oc paa det att der io skal ingen twiffuelsmaal were
paa wdi nogen maade / da er há fæd (siger Engele) aff Dauids æt / effter som
hannó wor loffuet ie. Sa. Vie. Der maa man finde hannom eblant Dauids
affkome / Oc til med y den andet Guds ord lydde Michee. V. att Christus
skulde fødes.

Oc dette skal were eder ett tegen y skulle finde barnet etc.

Saa som den hellige Engel haffuer nu forkyndet hiuerderne gode tiende om
dette salige barn / saa wiser han dennom oc til der sanune aleneste / oc betegner
dennom huercken ader eller mdoer / men han betegner dennom barnet sielff /
thie menniskens salighed laa plat alleneste paa det samme barn. Saa siger há oc
hwor par de skulle kende samme barn / inthet aff det werdé achter høygt / Men
wdi en krybbe (siger han) skulle giffue Gud lofff / oc icke forarges aff saadan
armod oc fattigdom / som der paa ferde wor / oc wide / at Gud meentte alt
meget andet der med / end det menniskelige forstand kun de begribe. Ah wilde
menniske gribe forstand hwor motte de rige oc ypperlige ydmyge seg oc de
fattige oc forachtige lade seg trøste.

Oc en stor haab aff det himmelske herskaff Loffuede Gud. Etc.

Som Gud haffuer nu alrede giffuet sin drabelige store gode wilie tilkende emod
oss/ at há haffuer lat lagt sin enborne søn swøbt vdi stold krybben / saa lader

han oc nu de himmelske aande giffue deres wilie tilkende her wdi / at de ere o chiærtelig glade der wed / at wÿ mue fare vel Ja paa de Guds hellige creaturer / só ere Guds næste tiænere / der wide Guds wilie best for alle / mue wÿ forneme Guds welwilighed emod oss / oc see hwor gierne han wilde wor welfart med dennom alle sammen. Oc me det samme lader Gud oss see oc høre / hwor han ey mister sin loff oc ære/ fordi att menniske ere forsømelige oc vtacknemme/ Men deff minde folck wide hannom tack for sine welgierninger / deff sneer take oc loffue hannom de hellige Engle Oc siunge.

Aere were Gud ÿ høyelsen oc fred paa Jorden / oc menniske en behagelighed.

Med denne loffsang predicker nu denne hele himmelske skare lige de sielff samme / som den ene engel tilforn saa glædeligen forkyndte. De tage menniskene æren fraa / oc giøre dennom med all naturlig krafft / dygd/ godhed oc all for muelighed til bløysel / Oc med alt got skiels giffue Gud ÿ det allerhøygeste alene ære / som saa stor naade oc welwillighed haffuer giord Gud til ett meniske / at alle motte wed hannó kóme til ære. Oc der de ÿ seg sielff icke wore werde / de for hanss skyld motte bliffue Gud teckelige / oc Gud wilde wende sin gynst til dennó / oc lade folck nu were anseet oc behageligt for seg wdi dette barn Jesu / paa huilcken han haffuer øeft sin guddómelige gynst oc naade / oc sin faderlig behagelighed ofuer all maade. Oc alle háff tro Christne her paa iorde motte blifue fredelige wdi seg sielff / wed denne fredførste Christum / oc wden all twiffnel tryggelig forlade seg paa denne samme Guds welbehagelighed / formiddels Christum Jesum oc for hanss skyld. Oc med et got fremsommeligt mod oc tol lide Guds hond oc Guds gierninger / ehwad hannom løfter artskaffe med dennom / de wdi all tingest kunde giffue seg wel till en god fred med Gud / med seg sielff / oc med hwer andre indbyrdes / oc alle dennom der de omgaas med.

Saa lere desse himmelske aande oss nu med deres eksempel med how o chiærte att stige op ÿ høyelsenn med seg til barmhertighedsens fader / wor naadige oc gynstige Gud / oc / wed denne her wor naadefulde broder Jesum aff hiærtet prise oc ære / loffue oc tacke hannom / at han saa naadelig haffuer wéd sit blide ansigt til os / oc anseet oss / saa mildelig / at wÿ nu oc altÿd ewindelig mue oc stalle bliffue hannom teckelige oc behagelige wdi sin teckelige oc elskelige søn Jesu Christo wor Herre. Huilken skee ære prÿss/ loff oc tack med Faderen oc

den Helligaand nu oc ewindelig. AMEN.

Kilde

Det danske Sprog- og Litteraturselskab v. Bjørn Kornerup, Kbh., 1934

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Første tekstrække, Juledag, Prædiken, Prædikener fra 1500-tallet, Reformationen

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-tausens-praediken-juledag>